

UN STROP

DE SENINĂTATE

Este destinația preferată a vedetelor de la Hollywood și locul în care nu contează cine ești sau de unde vii, ci doar ce anume aspiți să (re)găsești înăuntrul tău. Te invităm la un cocktail cu rom și suc de trestie de zahăr, pe malul Oceanului Indian.

de Diana-Florina Cosmin, Mauritius

Un paradis verde și albastru, presărat din loc în loc cu șiraguri de... curcubee. Această ar fi definiția coloristică a insulelor Mauritius, cu precizarea că buchetele de curcubee care unesc apa imposibil de albastră a lagunelor cu verdele plantațiilor de trestie de zahăr și al culturilor de ananas sunt, de fapt... rufele multicolore aflate în bătaia vântului în balcoanele localnicilor. Extrem de pitorești, gospodăriile locale dau viață peisajului de „carte poștală”, întipăririndu-ți pe retină impresia de paradis locuit. Dincolo de plajele nesfârșite și de renumele insulei ca refugiu al vedetelor de la Hollywood, farmecul locului este unul mai curând spiritual: în

Mauritius poți fi exact cine ești, iar dacă încă nu îți este clar încă, e locul ideal în care să descoperi. Ai la îndemână mai multe drumuri către sine, de la plimbările pe sub cerul de acvarelă al insulei, până la tratamentele tradiționale spa pentru trup și suflet sau la discuțiile cu localnicii, care vor intra singuri în vorbă, fără să-ți ceară altceva în afară de cinci minute din vacanța ta.

Încă din prima clipă de altfel, senzația pe care ți-o lasă maurisienii, cu al lor dialect creol (o franceză pronunțată altfel), este cea de bucurie a ospitalității. Faptul că vii din cealaltă parte a lumii și că ai zburat puțin peste unsprezece ore doar pentru a petrece câteva zile în locul lor de baștină este un lucru care îți câștigă automat prietenia lor, dar și o formă de recunoștință demnă: prezența ta înseamnă atât prosperitatea insulei, cât și șansa de a descoperi frânturi ale unor lumi pe care prea puțini dintre cei care vând rom cu suc de trestie de zahăr sau coliere din piatră de coral vor reuși să le vadă vreodată cu proprii ochi. „Când vin aici, oamenii fac un efort și nu își deschid doar portofelul, ci și inima, ca să primească ceea ce avem noi de oferit”, îmi povestise plin de înșuflețire Vicky, un maurisian între două vârste, care lucrează de la vârsta de 10 ani în domeniul închirierilor de bărci. Nu a făcut școală, dar vorbește opt limbi străine și, datorită întâlnirii providențiale cu o familie de elvețieni în vârstă, în ultimii 17 ani a tot învățat câte puțin despre investiții imobiliare, devenind om de afaceri în toată regula. Într-o engleză perfectă, completată de un zâmbet de la o ureche la alta, Vicky îmi explică cum a cumpărat prin 2005 două spații comerciale

O EXPERIENȚĂ PRINCIARĂ

În timpul călătoriei mele în Mauritius, am petrecut o zi și în luxuosa vilă-apartament ocupată cândva de către Catherine Zeta Jones și Michael Douglas în cadrul hotelului de cinci stele plus „Le Prince Maurice”. Numit oficial „The Princely Suite”, locul urmează îndeaproape tiparul simplității nestudiate: o clădire acoperită cu stuf de trestie de zahăr, care ascunde, dincolo de porțile mari, sculptate în lemn, un atrium cu orhidee și cu deschidere la cerul liber. Din atrium pornesc atât livingul, așezat pe malul Oceanului Indian și pe buza Infinity Pool-ului privat, cât și cele trei dormitoare imense în care predomină fibrele naturale, lemnul, pielea și bumbacul. Supremul lux al apartamentului îl reprezintă peisajul: o bucată de plajă privată, ferită de ochii curioșilor, cu ieșire la o mică lagună în Oceanul Indian și unde singura coloană sonoră o reprezintă zgomotul oceanului. În luna decembrie, vârf de sezon, o noapte în „The Princely Suite” costă 12.000 de dolari, în timp ce în restul anului prețurile variază între 4.000 și 8.000 de dolari pe noapte. Capacitatea maximă a suitei este de șase persoane, la dispoziția cărora se află un majordom privat, 24 de ore din 24.

Într-un mall din Graz (Austria) și cum încasează bani buni din chiria lor, completându-și astfel veniturile din turism. Și totul pentru că a fost dispus și curios să întrebe și, mai ales, să învețe câte ceva de la fiecare dintre oamenii care i-au ieșit în cale. „Dacă cineva îți oferă încrederea și bunăvoința lui, trebuie să dai și tu ceva înapoi și să o faci din toată inima”, mi-a explicat el, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Filozofia lui Vicky - „Oferă sincer și ți se va întoarce înzecit” - este filozofia maurisienilor în general și n-am reușit să mă lămuresc definitiv dacă acest cadru natural paradisiac predispune la un spirit zen sau dacă pur și simplu oamenii de aici se nasc cu o căldură interioară deosebită. Înclin, totuși, spre cea de-a doua variantă.

„Noi, maurisienii, suntem ca o salată de fructe”, îmi explicase cu tâlc și Manjoola, directorul pentru relații cu clienții de la hotelul de cinci stele plus „Le Prince Maurice” din Port Louis. „Suntem un amestec de culturi și influențe diferite, care se potrivesc perfect împreună, fără a-și pierde din savoare”. Dacă într-o oală cu dulceață sau cu gem ingredientele își cedează supremația în favoarea amestecului final, un bol cu salată de fructe este metafora perfectă pen-

tru conviețuirea armonioasă de contrarii din Mauritius: influențele indiene, africane și chinezești le completează la perfecție pe cele franțuzești, portugheze sau britanice.

Specificul „salatei” este de înțeles având în vedere istoria-foileton al insulei: a fost descoperită de arabi, redescoperită de portughezi, colonizată și botezată de olandezi (după prințul Maurice de Orania Nassau), ocupată și rebotezată de francezi „Ile de France”, apoi administrată și redenumită de către britanici „Mauritius”. Fiecare stăpânire și-a lăsat amprenta pe cultura locală, fără a afecta însă nucleul dur al acesteia: atât obiceiurile vestimentare cât și cele gastronomice amintesc puternic de civilizația și de stilul de viață indian. Pentru că insula făcea parte din ruta străveche a comerțului cu mirodenii, istoria se reflectă și în oferta culinară: oaspeții pot încerca melanjuri ieșite din comun, de la miere amestecată cu mirodenii până la o întreagă serie de condimente tradiționale, compatibile cu fructele de mare sau cu carnea de cerb, una dintre delicatesele locale.

Aproape că nu există loc pe insulă în care să nu regăsești, sub formă de sculpturi, efigii sau desene multicolore, imaginea păsării

CUM AJUNGI ACOLO

Zborul Air France București-Mauritius are o durată de 15 ore și 20 de minute, cu escală în aeroportul Charles de Gaulle Paris. Din cele 14 zboruri săptămânale ale Air France pe ruta Mauritius (în cooperare cu Air Mauritius), patru sunt operate cu aeronave Boeing 777-300 ER, iar zece cu Airbus A340-300. Proaspăt-ieșit dintr-un proces de transformare, aeroportul Charles de Gaulle Paris a fost reorganizat și optimizat, toate zborurile intercontinentale și europene din spațiul non-Shengen fiind grupate în terminalul 2E. Astfel, pe termen lung, prin hub-ul Paris Charles de Gaulle vor putea tranzita 42 de milioane de pasageri anual, față de 34 de milioane în 2010. Cu o investiție de 580 de milioane de euro, noul satelit cu numărul patru, dedicat zborurilor long-curier și aeronavelor wide-body, va putea deservi până la 7,8 milioane de pasageri. Pentru pasagerii clasei Business Air France și membrii Flying Blue Elite, s-a inaugurat și un lounge de peste 3.000 de metri pătrați, precum și o nouă zonă de shopping în terminalul 2E. Până la sfârșitul anului, satelitul 4 va avea și un muzeu cu opere de artă originale.

Dodo, descendentul unei specii de porumbel care s-au dezvoltat în Mauritius (și doar aici!) cu patru milioane de ani în urmă. Din păcate, din cauza greutateii considerabile (peste 22 de kilograme) și a dificultății zborului, pasărea Dodo a devenit o sursă importantă și facilă de hrană pentru marinarii care vizitau insula, ajungând specie pe cale de dispariție la mai puțin de un veac după colonizarea locului. A dispărut cu desăvârșire la sfârșitul secolului al XII-lea, regăsindu-se în prezent doar pe stema statului Mauritius și pe o sumedenie de suveniruri de vacanță, de la șorturi de bucătărie și pareo de plajă până la tablouri și veselă sculptată în os.

Cele 120 de hoteluri de pe malul Oceanului Indian sunt construite mai mult ca refugii din calea stresului zilnic și mai

puțin ca locuri în care să petreci până-n zori pe ritmul ultimelor hituri, principalul factor de atracție pentru clientela exclusivistă fiind luxul discret: cât mai multe materiale naturale, încăperi largi și luminoase, mobilă confortabilă și nepretențioasă, vegetație cât cuprinzi cu privirea și, mai ales, cât mai multe pretexte de a purta șlapi, rochii de bumbac și ochelari de soare, în defavoarea ținutelor pretențioase și studiate.

Gândite ca experiențe complete de vacanță, resorturile din zonă te pot ține fără probleme departe de capitala Port Louis, însă cei dornici de aventuri cu caracter local pot găsi multe forme de divertisment pe insulă: de la snorkeling, scuba-diving sau cursele de seakart-uri pe Black River până la plimbări prin Grădina Botanică Pamplemousses, survolări ale insulei din elicopter, curse cu catamaranul și înot în cascadele din zona centrală a insulei sau chiar vânătoare de cerbi de Java și echitație.

Deși românii sunt recunoscuți drept amatori ai destinațiilor exotice, Mauritius se numără (încă) printre destinațiile prea puțin bătătorite de către conaționali: din cei aproximativ un milion de turiști ai insulei, cei mai mulți provin din Rusia și fostele state URSS, din India și țările arabe (insulele sunt favoritele familiei regale din Arabia Saudită), dar și din Franța, Anglia și Germania. Indiferent de naționalitate însă, nimeni nu poate pleca din Mauritius fără să încerce băutura locală tradițională, care îmbină două dintre produsele de bază ale insulei: rom din cel mai pur, amestecat cu suc din trestie de zahăr proaspăt stors în fața ochilor fascinați ai turiștilor. ■

